

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.111/2021/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **felperes** (felperes címe) **felperesnek** a Kelemen, Mészáros, Sándor és Társai Ügyvédi Iroda (Cím3, ügyintéző: dr. Sándor István ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (alperes címe) **alperes** ellen jogellenes köztisztviselői jogviszony megszüntetés jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 3.M.70.124/2020/27. számú ítélete ellen az alperes által 32. a felepres által 34. sorszámon előterjesztett fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében az egészségsérelem, az egyenlő bánásmód megsértése és a méltatlan elhelyezés miatti nem vagyoni kártérítés tekintetében a pert megszünteti és az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, a cafetéria, a ruházati költségtérítés, a folyószámla költségtérítés, a pénzbeli étkezési térítési hozzájárulás, az ajándékutalvány, a nem vagyoni kártérítés, a jubileumi jutalom és a perköltség tárgyában az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja, az elmaradt illetmény és a felmondási időre járó átlagkereset tekintetében megváltoztatja és az elmaradt illetmény összegét 32.864.124 (harminckettőmilliónyolcszázhatvannégyezer-százhuszonnégy) Ft-ra felemeli, valamint kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 119.752 (száztizenkilencezer-hétszázötvenkettő) Ft felmondási időre járó átlagkereset különbözetet.

A peres felek másodfokú költségeiket maguk viselik.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperesnek a jogelődnél fennálló közszolgálati jogviszonyát a Fővárosi Bíróság 49.Mf.636.699/2010/2. számú ítéletével helyreállította. Ennek folytán a felperes 2010. december 1-től az alperesnél törvényességi felügyelő és jogtanácsos munkakört töltött be. Az alperes 2011. április 22-én figyelmeztetésben részesítette a felperest, mert még csak előkészületet sem tett annak érdekében, hogy a hegyközségi tanácsok helyszíni törvényességi felügyeletét megkezdje, egyúttal felszólította, hogy lásson hozzá a feladatok elvégzéséhez. A felperes ezt követően egy alkalommal, egy nap végzett ellenőrzést vidéken. A felperes 2011. május 10. napjától keresőképtelen beteg lett, az alperes 2011. május 11-én felmentésről szóló okiratot kívánt átadni részére, melynek átvételét a felperes megtagadta.

A felperes 2011. február 28-tól március 4-ig, március 17-től április 22-ig, május 10-től keresőképtelen betegállományban volt. A felperes és az alperes 2012. január 11-én szóban állapodtak meg arról, hogy a minisztérium hivatalból lebonyolítja az elszámolással kapcsolatos adminisztratív tevékenységet. A felperes járandóságainak kifizetésére és a munkáltatói igazolások kiadására ezt követően került sor. Az alperes 2 hónap felmentési időre járó átlagkeresetet, 1 havi végkielégítést, 160 napra járó szabadságmegváltást és ezek kamatát fizette ki a felperesnek.

[2] A felperes a jogellenes jogviszony megszüntetés ellen keresetet terjesztett elő. A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.M.2944/2014/64. számú ítéletével a keresetet elutasította. A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 8.Mf.20.322/2018/5. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes 2011. május 11-én felmentéssel jogellenesen szüntette meg a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát. Kötelezte az alperest a felperes eredeti munkakörében tovább történő foglalkoztatásra. A jogellenességhez kapcsolódó elmaradt illetmény és cafetéria tekintetében az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek jubileumi jutalom címén 1.345.200.- forintot, gépjármű költségtérítésként 8.700.- forintot, a felperes perköltség fizetési kötelezettségét mellőzte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A határozat indokolása szerint a másodfokú bíróság megállapította, hogy a munkáltató a felperes jogviszonyát a felmentési védelembe ütköző módon szüntette meg jogellenesen. A másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés tekintetében az elsőfokú bíróság elutasító ítéleti rendelkezését helybenhagyta, bizonyítatlanság és tényállítási hiányosságok miatt. A felek felülvizsgálati kérelme folytán Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.I.10.478/2018/14. számú ítéletével a jogerős részítéletet a – gépjármű költségtérítés kivételével – hatályában fenntartotta.

Kereset és érdemi ellenkérelem

[3] A felperes a folytatódó eljárásban 464.158,50.- forint/hó átlagkereset alapul vételével 2011. július 23-tól 2018. május 23-ig elmaradt illetmény megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Ezen túlmenően a 2011. május 23-tól 2011. július 23-ig terjedő időszakra 256.540.- forint különbözet megfizetését kérte arra tekintettel, hogy az alperes alapilletménytel számolt a felmondási időre átlagkereset helyett. Ezen túlmenően kérte az

alperes kötelezését 1.739.500.- forint 40 éves jubileumi jutalom, 1.366.575.- forint VBKJ, 1.120.000.- forint ruházati költségtérítés, 95.000.- folyószámla költség, 80.000.- forint pénzbeli étkezési térítési hozzájárulás, 830.000.- ajándékutalvány és 3.000.000.- forint nem vagyoni kártérítés, valamint 350.000.- forint ügyvédi munkadíj, 226.800.- forint BKV jegy és 50.825.- forint postaköltség megfizetésére. A köztisztviselői jogviszonya jogellenes megszüntetésével okozati összefüggésben álló egyetemmel fennálló jogviszonyának megszüntetése folytán 1.494.000.- forint, valamint 1.387.200.- forint kártérítés megfizetését kérte. Az öregségi havi nyugdíj elmaradása 58.190.- forint megfizetését kérte, 518.000.- forint gondozási költség, továbbá 338.970.- forint végrehajtási költségben is kérte az alperes marasztalását.

[4] Hivatkozásképpen előadta, hogy a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 60. § (2) bekezdése, valamint az Mt. 152. § (1)-(8) bekezdései alapján átlagkeresettel kell számolni az elmaradt illetményt. A 2011. február 28-tól 2011. március 4-ig, a 2011. március 17-től április 22-ig és a 2011. május 10-től május 13-ig tartó betegállománya időszaka nem vehető figyelembe, ezért az irányadó időszak 2010. februártól 2011. januártól terjed. Előadta, hogy az átlagkeresetbe a jubileumi jutalmat is bele kell számítani. Hivatkozott arra, hogy 2014. november 22-től a 17. fizetési fokozatba lépett, ezért az illetménye 11.600.- forint/hó összeggel nőtt, így az alapilletménye 336.300.- forintról 347.900.- forint/hó összegre változott. Előadta azt is, hogy a munkavégzés alóli felmentés időszakára átlagkereset illeti meg, de az alperes azt csak illetménnyel fizette meg.

[5] Állította, hogy az egyetemmel fennálló munkaviszonya a közszolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetése miatt, azzal okozati összefüggésben szűnt meg. Az alperes jogellenes intézkedései megsértették a testi-lelki egészséghez, a gyógyulási esélyhez, a megélhetéshez, a lakhatáshoz, a méltósághoz, a jóhírnévhez, a munkához, a családi és magánélethez való jogait. Az alperesi jogsértések az egészségsértésen túl a megélhetést, az elhelyezkedés ellehetetlenülését, a kilátástalanságot, a szakmai életút, a közszolgálati életpálya végleges megtörését eredményezték. A betegségek miatti önértékelése jelentősen redukálódott. Az alperes az ablaktalan munkavégzésre alkalmatlan teakonyhai elhelyezés után a jogi osztálytól való elkülönítéssel megelégedett, a munkavégzési feltételhiányok melletti erős terheléssel és folyamatos megfigyeltetéssel megsértette az emberi méltóságot és az egyenlő bánásmódot. Az, hogy tíz hónappal később fizették ki a felmentési járandóságait, megnehezítette a megélhetését, veszélyeztette a lakhatását, az előírt gyógykezelést, az egyedül nevelt, saját jövedelem nélküli gyermekek tanulását is. A táppénz alatt adott írásbeli figyelmeztetés fegyelmi büntetéssel az alperes megsértette az emberi méltóságot, a jóhírnevet. Az ellenőrzési utasítás azonnali végrehajtásának elrendelése sértette a testi-lelki egészséghez való jogot. Az alperes a táppénz csalási váddal megsértette a jóhírnevét és a becsületét, a személyi anyagának önkényes megváltoztatásával pedig sérült az egyenlő bánásmód és a személyes adatainak kezelése. A személygépkocsi okmánnyal való visszaélés sértette a méltóságát. Hivatkozott arra, hogy az alperes megsértette az egyenlő bánásmódot és hogy az életkorhoz kötött öregségi nyugdíjat az alperes jogsértése miatt nem veheti igénybe.

[6] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Előadta, hogy a felperes tévesen hivatkozik arra, hogy az elmaradt illetményt átlagkeresettel kell számolni. Állította, hogy a Ktv. 60. § (2) bekezdése alapján csak elmaradt illetmény követelhető, nem

pedig átlagkereset. Az átlagkeresetet a Ktv. 60. § (4) bekezdése alapján lehet igényelni, a Ktv. 60. § (2) bekezdése alapján azonban nem jár. A felperes átlagkereset számítását arra is tekintettel vitatta, hogy nem megfelelő osztószámot alkalmazott. Hivatkozott arra is, hogy a felmentési időszak vonatkozásában a Kúria által megállapítottan a felek elszámolták egymással és ott átlagkeresetet vettek figyelembe, a 2011. május 13. és július 23. között a teljes időszakra elszámolt. Előadta, hogy a kárenyhítési kötelezettséget a felperes megsértette, mert csak négy évvel később vette fel a kapcsolatot a munkaügyi központtal. Egy női munkavállaló átlagos munkanélküli ideje 18,8 hónap, ezért az ezen túli felperesi kereset alaptalan, mert kizárt, hogy a felperes a magas szintű végzettségével és az egyetemi oktatói háttérével ne talált volna munkát. Életszerűtlennek találta, hogy egy munkavállaló 10 évig ne helyezkedjen el. Hivatkozott arra, hogy a kárenyhítési kötelezettséget a jubileumi jutalom körében is értékelni kell.

[7] A nem vagyoni kártérítési igények tekintetében előadta, hogy a felperes ötletszerű igényeket terjesztett elő, amiknek a jogi és ténybeli alapja hiányzik és sem az ok-okozati összefüggés, sem az összecszerűség nem bizonyított. Vitatta, hogy az alperes személyiségi jogsértéseket okozott volna a felperesnek, és arra is hivatkozott, hogy a nem vagyoni kár ítélt dolog. Nincs ok-okozati összefüggés a munkaviszony megszűnése és a között, hogy a felperes máshol meglévő munkaviszonya megszűnt. Nem igaz, hogy az alperes gátolta volna a felperest, hogy nyugdíjba menjen. A hozzátartozói kárt annak a személynek kell benyújtania, aki az ápolást biztosította. Előadta, hogy a perköltség utólagos felszámításának helye nincs és a felperes a költségeit nem igazolta, továbbá a felperes perköltségként felszámolt összegei eltűztek.

[8] A felperes a kárenyhítési kötelezettség körében előadta, hogy annak eleget tett, az alperes, mintegy tíz hónappal később küldte meg az igazolásait, azok nélkül nem tudta megkezdeni az elhelyezkedést. Az egyetemmel fennálló jogviszonya miatt pedig a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban Flt.) 26.§ alapján korábban álláskereső járadékot nem tudott igényelni. Egyébiránt előadta, hogy folyamatosan aktívan állást keresett. Hivatkozott arra is, hogy a jogalkotó a kárenyhítési kötelezettséget nem szűkítette le a közszolgálati jogviszonyban való álláskeresőre, így a jubileumi jutalom vonatkozásában a kárenyhítés nem vehető figyelembe.

Az elsőfokú bíróság döntése

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest 27.996.586.- forint elmaradt illetmény, 1.366.575.- forint cafetéria, 1.120.000.- forint ruházati költségtérítés, 95.000.- forint folyószámla költségtérítés, 80.000.- forint pénzbeli étkezési térítési hozzájárulás, 830.000.- forint ajándékutalvány, 1.739.500.- forint jubileumi jutalom és ezen összegek kamatai megfizetésére, a felperes keresetét egyebekben elutasította és megállapította, hogy a felek költségeiket maguk viselik.

[10] Az elsőfokú bíróság a felmentési időre járó felperesi elmaradt átlagkereset különbözet igénytel kapcsolatosan megállapította, hogy a Kúria Mfv.I.10.478/2018/14. számú ítéletének tényállás megállapításában szerepel a 7. pontban, hogy a felek 2012. január 11-én megállapodtak abban, hogy az alperes hivatalból lebonyolítja az elszámolással kapcsolatos adminisztratív teendőket. A felperes járandóságainak kifizetése is megtörtént, az alperes a felperes részére megfizetett két hónap felmentési időre járó átlagkeresetet, egy havi végkielégítést és 160 napra járó szabadságmegváltást kamataival együtt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes felmentési idő vonatkozásában előterjesztett kereseti kérelme egyrésztől ítélt dolognak minősül, másrésztől átlagkeresettel történt meg az elszámolás a felek között.

[11] A 2011. július 24-től 2018. május 23-ig terjedő elmaradt illetmény vonatkozásában az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Ktv. 60.§ (2) bekezdése szerint nem átlagkeresetet kell figyelembe venni, hanem illetménnyel kell számolni, mely körben kizárólag az illetmény, az illetménykiegészítés, illetőleg az illetménypótlék jöhet számításba, amelyekkel azonban a felperes nem rendelkezett. A Ktv. 60. § (2) bekezdése az elmaradt illetményt kell megtéríteni, a Ktv. 60. § (4) bekezdése szerinti esetben lehet csak átlagkeresetet igényelni. E körben hivatkozott a Kúria Mfv.10.305/2015/1. és az Mfv.10.329/2017/4. számú döntésére álláspontja alátámasztásaként. Kitért arra, hogy a felperes által hivatkozott BH1999.233. számú döntés nem alkalmazható. Elfogadta az alperes által 17. sorszámon csatolt beadvány melléklete szerinti számításokat, megalapozatlannak találta a felperes hivatkozását a 31.M.4249/2006/31. számú ítéletben meghatározott 416.266.- forintos átlagkeresetre, miután egyrésztől illetménnyel kellett a bíróságnak számolnia, másrésztől pedig a felperes tényállításait nem igazolta. Hivatkozott arra is, hogy a felperes által csatolt ítélet nem azonos időszak vonatkozásában állapította meg az átlagkeresetet. Az átlagkereset számítási alapja a munkabér, nem pedig az egy évvel korábbi ítéletben megállapított átlagkereset. Rögzítette, hogy az alperesnél bérfejlesztés nem valósult meg, az alapilletmény alap (38.650- Ft) változatlan volt, az alperes a 17. fizetési fokozatba való lépéssel pedig helytállóan számolt. Így megállapította, hogy a felperes „átlagkereset számítással kiszámított munkabére, illetménye” 336.300.- forint volt.

[12] A kárenyhítési kötelezettség körében megállapította, hogy a felperes eleget tett álláskeresési és kárenyhítési kötelezettségének, mert nagyobb számban jelentkezett állásra, amit okirattal is igazolt. Értékelte, hogy a felperes álláskeresési járadékban részesült, másrésztől pedig az egyetemmel jogviszonya állt fenn. A megtérült jövedelemként csak az álláskeresési járadékot helyezte levonásba, figyelemmel arra, hogy a szociális juttatásként a felperes részére megfizetett 219.275.- forint megtérült jövedelemként nem vehető figyelembe, mert az nem a felperes munkaviszonnyal összefüggésben keletkezett juttatása, az akkor is járt volna a felperes részére, ha a felperes jogviszonya fennáll. A cafetériát, ruházati költség térítést, folyószámla költség térítést, pénzbeli étkezési térítési hozzájárulást, ajándékutalványt a felek által egyezően meghatározott összegben megítélte. A jubileumi jutalom tekintetében megállapította, hogy a felperes 2017. november 22. napján jogosulttá vált a 40 éves jubileumi jutalomra és miután a felek közötti jogviszony 2018. május 23-ig fennállt, ezért annak megfizetésére kötelezte az alperest havi 347.900.- forinttal számolva. Miután a jogerős ítéletek szerint a felek közötti jogviszony 2018. május 23-ig állt fenn, az alperesnek a kárenyhítési kötelezettségre való hivatkozása irreleváns. A személyiségi jogi sérelmek kapcsán az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy tájékoztatta a felperest a

tényállítási, bizonyítási kötelezettségről és teherről, a felperes azonban e körben megfelelő tényelőadásokat nem tett, bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Utalt a másodfokú bíróság egyenlő bánásmód megtartására vonatkozó és egészségsérelemmel kapcsolatos döntésére. A hozzátartozói kárigény, a végrehajtási költséggel okozott kárigény és a nyugdíj elmaradására vonatkozó kárigény tekintetében is megállapította, hogy a felperes nem tett eleget tényállítási és bizonyítási kötelezettségének sem. Ugyanígy megállapította, hogy a felperes az egyetemmel való jogviszonyának megszüntetése tekintetében sem tett eleget tényállítási és bizonyítási kötelezettségének. A felek pernyertességének, pervesztességének arányát 50-50%-ban határozta meg, így a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a felek maguk viselik a költségeiket.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[13] Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezést terjesztett elő. A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és további 10.729.594.- forint elmaradt illetmény és kamatai, valamint 3.000.000.- forint nem vagyoni kártérítés, továbbá 350.000.- forint ügyvédi költség és 277.625.- forint készkiadás megfizetésére kötelezést. Hivatkozásképpen előadta, hogy a Ktv. 71. §-a folytán a közszolgálati jogviszonyokra a régi munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban Mt.) 152-153. § valamint 176-183. §-ait alkalmazni kell. Az Mt. 100. §-a ellenben nem alkalmazható. Az elmaradt illetmény összegének megállapításakor a munkajogi átlagkereset számításra vonatkozó szabályok alapján kell eljárni, figyelemmel a régi Mt. 179. § (1) bekezdésére és a régi Mt. 152. §-ára. Előadta, hogy az átlagkereset számítás a munkában nem töltött idő alatt a munkavégzés esetén valószínűleg elérhető kereset megközelítő megállapítására szolgál és e körben hivatkozott az EBH2004.1054, EBH2003.971. számú eseti döntésekre, valamint a Kúria PfvII.22.030/2011/4. és az Mfv.III.10113/2017/10. számú döntésére. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott Mfv.10.305/2015/1. számú döntés a közszolgálati jogviszonyra nem alkalmazható. Az átlagkereset számítására irányadó időszak 2010. február 1-től 2011. január 31-ig terjedő időt foglalja magában. A Kúria ítéletének 7. pontjára való hivatkozás helytelen, az nem tekinthető ítélt döntésnek, a felek közötti 2012. január 11-i megállapodás pedig sosem létezett.

[14] A nem vagyoni kár körében előadta, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25M.2944/2014/64. számú ítélete szerint a felperes nem vagyoni kárigényét a felmentés jogellenessége, rendeltetésellenes joggyakorlás és az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére alapította, amit a bíróság nem talált megalapozottnak. A fentieket cáfolja a kórházi zárójelentéssel igazolt kórházban fekvése ideje alatti nem megfelelő munkavégzésért a táppénz ideje alatt adott írásbeli fegyelmi büntetés. A Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.322/2018/5. számú részítélete azonban rögzítette, hogy a felperes a nem vagyoni kár iránti keresetében hivatkozott arra, hogy a jogellenes felmentés az emberi méltóságát, a jóhírnevét, a becsületét sértette, erre vonatkozó tényállítás azonban nem volt, így azt az elsőfokú bíróság nem is vizsgálta. A felperes a nem vagyoni kártérítés iránti igényét egészségsérelemre alapította, de nem tett tényállítást, előadását nem támasztotta alá, a perben az egészségsérelem nem bizonyította. A Kúria pedig az Mfv.I.10.478/2018/14. számú ítéletében rögzítette, hogy a határidőn túl előadott nem vagyoni kártérítésre irányuló, és az első- másodfokú perköltségre vonatkozó indítványt nem

értékelhette. A felperes előadása szerint a fentiek is azt igazolják, a személyiségi jogsértési tényállításai elbírálhatatlanok. A kórházban fekvés alatti munkavégzési hiányért táppénz alatt adott írásbeli figyelmeztetés sérti a személyiségi jogait. Mellőzte a bíróság továbbá a 2021. január 9-i perirat 6-12. oldalán ismertetett személyiségi jogsértési tényállításokat és az azokhoz kapcsolt bizonyítási indítványait, emiatt azok elbírálhatatlanok maradtak. A munkához való személyiségi jogsértés a munkaviszony jogellenes megszüntetésével okozott sérelem. A jogviszony megszüntetés ugyan önmagában nem sért személyiségi jogot, csak az azzal összefüggő további többlet tényállások okoznak személyiségi jogsértést, de azok nem szűkíthetők le egy védett jogra. Hivatkozott arra is, hogy az egyenlő bánásmód esetében a bizonyítási teher megfordul és előadta a betegségek előrehaladását, egzisztenciális bizonytalanságot, megaláztatást, méltóságvesztést. Kifogásolta, hogy a bíróság mellőzte az egzisztenciális bizonytalanság hosszú időn át viselt hatásait, a testi elváltozások mellett a családi életre kiható pszichés következmények jelentős sérelmét is. Így például azt, hogy az alperesi többlet jogsértések fokozták az idegi eredetű nagyothallást, egyensúlyvesztést, beszédértés hiányt. Kifogásolta, hogy a jogellenes köztisztviselői jogviszony megszüntetés többletjogsértéseit, a személyiségsértési tényállításait a bíróság nem vizsgálta és nem kötelezte az alperest semmire. Lényeges eljárási jogszabálysértés a tényállás feltáratlansága és a bizonyítatlanság, mely a per érdemére kihatott.

[15] Előadta, hogy a végrehajtási költség, a hozzátartozói ápolás és a nyugdíj elmaradása miatti kárigényt a 2021. január 29-i keresetpontosításában már nem tartotta fenn, a bíróság ennek ellenére a fenn nem tartott kereseti kérelmekről is döntött, amely hozzájárult a pervesztesség-pernyertesség arányának megállapításához. A bíróság így indokolatlanul mellőzte az ügyvédi munkadíj megfizetését, és a közismertsége miatt bizonyításra nem szoruló posta és tömegközlekedési költségkérelemnek sem adott helyt.

[16] Az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása irányult oly módon, hogy kérte, hogy a bíróság a felperes 2013. január 1. napját követően keletkezett igényeivel kapcsolatos kereseti kérelmeket utasítsa el. Hivatkozásképpen előadta, hogy az ítélet a kárenyhítési kötelezettség tekintetében helytelen ítéleti álláspontra jutott, a felperes nem teljesítette a kellő gondosságot annak érdekében, hogy a kára máshonnan megtérüljön. Kifogásolta, hogy a felperes hét év alatt más munkaviszonyt egyáltalán nem létesített, az állami foglalkoztatási szervek első alkalommal 2016. január 4. napján kereste meg, akkor is álláskeresési járadék, nem pedig munkahely megkeresése érdekében. A felperes hivatkozott arra, hogy maga egyébként keresett munkahelyet, azonban az általa becsatolt iratok több év jelentkezését fedik le úgy, hogy a felmentés közlését követő egy évre mindösszesen öt jelentkezés tartozik, de azokról sem állapítható meg aggály nélkül, hogy valós álláshirdetések voltak. Az pedig, hogy a felperesnek jogviszonya állt fenn az egyetemmel, nem eredményezheti azt, hogy a felperesre ne vonatkozzon a Ktv. 60. § (2) bekezdése. Az egyetemmel fennállt óraadói jogviszonyát a felperesnek kizárólag abban a körben lehet értékelni, hogy a felperes kára bizonyos módon megtérült. Előadta, hogy az alperes nyilvánvalóan nincsen olyan helyzetben, hogy a felperes kizárólag általa ismert magatartását az álláskeresés tekintetében bizonyíthassa, így a felperesre hárul az a kötelezettség, hogy a kellő gondosság tanúsítását bizonyítsa. Előadta, hogy a Központi Statisztikai Hivatal adattáblája szerint 2011. második negyedévében egy nő munkavállaló átlagos munkanélküliségi ideje 18,8 hónap volt, kizártnak tartja, hogy a felperes a magas szintű képzettségével, egyetemi oktatói háttérével ne talált volna az átlagnak számító 18,8 hónap

alatt másik munkát különösen annak fényében, hogy a felperes egészségromlását Budapest Főváros Kormányhivatala 2014. augusztus 1. napjai kezdettel állapította meg. A felperes kárenyhítési kötelezettsége kiterjed a 40 éves jubileumi jutalomra is.

[17] Az alperes fellebbezési ellenkérelme a felperes fellebbezése által érintett körben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperes két egymástól jogi szempontból elkülöníthető időszakra igényelt kifizetést az alperestől, az első időszak a felmentéstől a felmentési idő lejártáig terjedő időszak, azaz 2011. május 23-tól 2011. július 23-ig terjedő időszak, ahol a felperes az elmaradt illetmény és az átlagkereset közötti különbözetet kívánta érvényesíteni. Az ítélet helyesen állapította meg, hogy a felek között 2012. január 11. napján kelt megállapodás szerint a felperes által ezen időszakra vonatkozóan igényelt összeget az alperes megfizette, melyet a kúriai ítélet 7. pontja is rögzített, vagyis az helyesen ítélt dolognak tekinthető. Az alperes erre vonatkozó bizonyítékait 2012. június 13-án, 2015. október 8-án és 2020. december 17-én is csatolta. A másik időszak a 2011. július 24. napját követő időszak, amelyre elmaradt illetmény jár a felperesnek. Kizárólag akkor lehet átlagkeresetet igényelni, ha azt a törvény, mint pl. a Ktv. 60.§ (4) bekezdése külön nevesíti, mely jelen esetben nem történt meg. Egyébiránt az ítélet helyesen állapítja meg, hogy ha átlagkereset alkalmazásának lenne helye, akkor a felperesösszegszerű kimutatása is megalapozatlan lenne, mivel egy korábbi ítélet átlagkeresetét veszi alapul, ami teljesen más időszakra vonatkozóan került meghatározásra, így a számítás eredendően téves.

[18] Az ítélet helyesen tekintette ítélt dolognak a nem vagyoni kártérítés és az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatos kérdéseket is. A Kúria Mfv.I.10.478/2018/14. sorszámú ítéletének 44., 46., 49. és 51. bekezdései egyértelműen rámutatnak, hogy az alperes semmilyen jellegű személyiségi jogát nem sértette meg a felperesnek, illetve az egyenlő bánásmód követelményét nem sértette meg. Ez a tény a perben jogerős, ítélt dolog. Ezen túl a felperes „képtelennél képtelenebb” személyiségi jogsértéseket állított az irataiban, amikre nézve azonban bizonyítékot nem ajánlott fel, az ok-okozati összefüggés bizonyítására nem került sor.

[19] A felperes az alperesi fellebbezéssel érintett körben a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását. Előadta, hogy a felmentést az azutáni négy hónap táppénz 2012. február 28-i stornírozása után önkényesen 2011. május 23-ra módosította az alperes. A jogviszony megszüntetési igazolást 2012. március 18-án közölte az alperes, így a 291 nap késéssel közölt közszolgálati igazolás kizárta az állami foglalkoztatóhoz fordulást. Álláskeresési járadék igényléséhez előírt igazolást sose küldött az alperes, a közszolgálati igazolással azonban jelentkezett az állami foglalkoztatónál, ahol az álláskeresőknek hirdetett új pálya programjában az előírt létszám elérésétől indított angol nyelvű átképzésen vett részt, melyet a képzési szerződéssel igazolt. Az alperes felmentése előtt és alatt is fennálló egyetemi jogviszonya miatt az Flt. 26. §-ának tiltása folytán nem részesülhetett álláskeresési járadékban. A jogviszony megszűnése után 2015. október 22. napjára jegyezték elő ügyintézésre, ami a műtétje miatt hiúsult meg, ám 2016. január 4-től álláskeresőként nyilvántartásba vették. Állította, hogy a körülményei alapján - úgymint egyedül nevelt, jövedelem nélküli tanuló gyermekek megélhetése, lakhatása, betegségek miatti létszükségleti nehézségek, küzdelmek, méltóságvesztések miatt - az adott

helyzetben az általában elvárt gondossági mércén túl jóval nagyobb rendkívüli erőfeszítéseket kellett tennie. Az elhelyezkedésben akadályozták betegségei, életkora, családi körülményei. A fellebbezési eljárásban 2.750.- forint postaköltséget és 1.800.- forint BKV jegyet érvényesített költségként.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[20] A felperes fellebbezése részben alapos, az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[21] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül, így az alperes által nem fellebbezett 6.431.190 Ft követelést, és a felperesnek a további jogviszony megszűnésével összefüggő kárigényét, valamint egyéb kárigényét nem érintette.

[22] A fellebbezés alapján a másodfokú bíróságnak mindenekelőtt abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a Ktv. 60. § (2) bekezdése alapján a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményeként a felperes részére járó elmaradt illetményt átlagkeresettel kell-e számolni vagy sem. A felperes jogellenes felmentésére 2011. május 11-én került sor, ezért a másodfokú bíróság ezen időállapotban hatályos jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta. A felek hivatkoztak jogszabályváltozásra, melynek azonban a perben relevanciája nem volt. 2010. július 6. napjától valóban módosult a Ktv. 60. § rendelkezése, amennyiben nem minden esetben biztosította a továbbiakban a jogalkotó az eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatást, továbbá előírta a kárenyhítési kötelezettséget. A Ktv. 60. §-a azonban változatlanul tartalmazta azt, hogy a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése esetén meg kell téríteni a köztisztviselő elmaradt illetményét, egyéb járandóságait és felmerült kárát, valamint nem kell megtéríteni az illetménynek, egyéb járandóságnak, illetve a kárnak azt a részét, ami máshonnan megtérült. Az elmaradt illetmény, egyéb járandóság és kár megfizetésére vonatkozó rendelkezés tehát érdemben nem változott. A következetesen érvényesülő bírói gyakorlat szerint nem vitásan a törvény nem átlagilletményt rögzít, azonban a jogviszony megszüntetéshez fűződő jogkövetkezmények esetén a törvény célja a teljes reparáció, vagyis, hogy a köztisztviselőt olyan helyzetbe kell hozni, mintha jogviszonya meg sem szűnt volna. Ez pedig kizárólag akkor valósulhat meg, ha az elmaradt jövedelmet átlagilletménnyel számítva fizeti meg a jogsértést előidéző munkáltató. E körben az irányadó bírói gyakorlatot tükrözi az EBH2003.971 számú elvi határozat, az Mfv.I.10.190/2018/7. számú és az Mfv.III.10.113/20174/8. számú eseti döntés, melyek a köztisztviselői jogviszonyok vonatkozásában születtek és a másodfokú bíróság szerint a jogszabályváltozást követően is megfelelően alkalmazandóak. Ugyancsak ezt a jogértelmezést tartalmazza az Mfv.I.10.024/208/4. számú döntés. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott Mfv.I.10.305/2015/1. számú döntés nem releváns, mert abban a Kúria a Ktv. 60. § (2) bekezdése kapcsán nem foglalt állást, csak a felülvizsgálati kérelem tartalmazta az elsőfokú bíróság által hivatkozott részt. Az EBH2003.971 számú eseti döntés mellett a BH1999.233 számú eseti döntés is tartalmazza, hogy a köztisztviselő elmaradt illetményét az átlagkereset alapján kell megfizetni. Ugyan az EBH2003.971 számú elvi határozat ezt nem a felperes által

hivatkozott Mt. 151.-152.§-ból vezeti le, hanem a hosszabb ideje következetes bírói gyakorlatból, és az az Mt. 100. § (6) bekezdése értelmezése kapcsán született, de az a másodfokú bíróság szerint a korábban kifejtettekből adódóan megfelelően irányadó a Ktv. 60. § (2) bekezdése szerinti elmaradt illetményre.

[23] Az elsőfokú bíróság sem az átlagkereset számítása alapjául szolgáló időszak, sem az egyes illetményelemek tekintetében nem foglalt állást. Azt sem vizsgálta, hogy mely jövedelem esik az átlagszámítás alapjául figyelembe vehető időszakra, így a felperes jubileumi jutalom beszámítására vonatkozó érveit sem bírálta el. A felperes a hosszadalmas elsőfokú peres eljárás során többször változtatta keresetét az általa megítélni kért átlagkereset vonatkozásában is azzal összefüggésben, hogy milyen időszakot tekintett átlagkereset számítás alapjául szolgáló időszaknak és milyen illetményelemekkel számolt. A másodfokú bíróság – a Pp. 2.§ (1), (2) bekezdésében meghatározott, a per befejezésének ésszerű időtartamát szem előtt tartva – az alábbiakban foglalt állást az átlagkereset tekintetben, figyelembevételével és elbírálván a peres felek kifejtett nyilatkozatait is:

[24] Az irányadó időszak meghatározása során a Ktv. 71. § folytán alkalmazandó Mt. 152. § (1), (4) és (9) bekezdésének előírásai alkalmazandók, mely szerint ha a munkavállalónak átlagkeresetet kell fizetni, részére az átlagszámítás alapjául szolgáló időszakra (a továbbiakban: irányadó időszak) kifizetett munkabér időarányosan számított átlaga jár. Az átlagkereset-számítás alapjául az utolsó négy naptári negyedévre kifizetett munkabérek szolgálnak. Az a naptári negyedév, amelyben a munkavállalónak kifizetett munkabéréhez osztószám nem tartozik, az irányadó időszak meghatározásánál nem vehető figyelembe. Ezen túl figyelembe kell venni a bírói gyakorlatot, mely szerint az átlagkereset meghatározása során az utolsó négy naptári negyedévnek azokat a negyedéveket kell tekinteni, amelyekben a munkavállaló a munkaviszony fennállása alatt a munkavégzése alapján utoljára munkabérben részesült (BH1995. 192.).

[25] A felperes 2011. február 28-tól március 4-ig, majd március 17-től április 22-ig keresőképtelen betegállományban volt, de ezt követően is beteg volt, 2011. május 10-től. Ezért a helyes átlagkereset számítási időszak: 2010. április 1-től 2011. március 31-ig terjed. Önmagában az, hogy a felperes 2011. I. negyedévében több napon is beteg volt, nem zárja ki annak figyelembevételét, csupán az osztószámokat kell megfelelően csökkenteni.

[26] Az átlagkereset számítás alapjául szolgáló munkabér tekintetében a felek között vita alakult ki abban, hogy miután a felperes visszahelyezésére 2010. december 1-jével került sor, a korábbi ítéletben erre az időszakra is érvényes átlagkeresetet figyelembe kellett-e venni. Az Mt. 152.§ (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés szerinti átlagszámításnál a munkabér esedékességétől eltérő időben kifizetett munkabért az esedékes bérfizetési napon teljesített kifizetésnek kell tekinteni. Ezért a másodfokú bíróság szerint helyesen vette figyelembe a felperes a 2010. II., és III. negyedévre, valamint a IV. negyedév október és november hónapjaira a 416.266. Ft/hó átlagkeresetet. Ez ugyan egy fiktív átlagkereset, de az alperes korábbi jogellenes munkaviszony megszüntetése miatt a felperes nem kerülhet hátrányosabb helyzetbe annál, mintha dolgozott volna és egyéb juttatásban is részesült volna, pont ezt

célozza az átlagkereset. A felperes visszahelyezése folytán a munkaviszonya folytonos volt, és erre az időszakra a már megállapított és a későbbi kifizetés alapjául szolgáló átlagkeresettel kellett számolni. A tényleges foglalkoztatás és az újabb kinevezést követően a felek egyező előadása szerint a felperes kizárólag a havi 336.300,- Ft-os alapilletményben és illetménykiegészítésben részesült. A becsatolt bérjegyzékek erre az időszakra a korábbi perben megítélt egyéb kifizetéseket is tartalmazták, ezért azokat nem lehetett figyelembe venni. 2010. decemberre, 2011. januárra, februárra és márciusra 336.300. Ft. átlagkeresettel kellett számolni azzal, hogy kiestek az osztószámok és a díjazás közül azok a napok, amelyeken a felperes betegállományban volt.

Ebből kifolyólag az alábbi munkabért és osztószámokat kellett figyelembe venni:

[27] A fentiek alapján tehát a felperes átlagkeresete: $4.430.019/246=18.008$ Ft/nap, **396.176 Ft/hó.**

[28] A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy az átlagkeresetbe beleszámított volna a jubileumi jutalom is. Az Mt. 152. § (1) bekezdése szerint, ha a munkavállalónak átlagkeresetet kell fizetni, részére az átlagszámítás alapjául szolgáló időszakra (a továbbiakban: irányadó időszak) kifizetett munkabér időarányosan számított átlaga jár. A másodfokú bíróság szerint megfelelően alkalmazandó a BH1998. 399. számú eseti döntés szerinti bírói gyakorlat, ami ugyan közalkalmazotti jogviszonnyal kapcsolatban született, ám az abban meghatározott elvek ugyanúgy érvényesülnek a köztisztviselői jogviszony esetében is: e szerint a közalkalmazotti jogviszonyban állókat meghatározott feltételek esetén megillető jubileumi jutalom a munka díjazásának sajátos formája. Az átlagilletmény kiszámításánál ennek ellenére nem vehető figyelembe, mert az átlagszámítási időszakra, nem pedig az időszak alatt fizetett díjazásokat kell figyelembe venni. Az Mt. 152. §-ának (1) bekezdése szerint az átlagszámítási időszakra, nem pedig az időszak alatt fizetett díjazásokat kell figyelembe venni. A jubileumi jutalom a 25, 30, illetőleg 40 évi jogviszonyban töltött időre tekintettel jár, nem pedig az átlagszámítás alapjául szolgáló időre. Ettől függetlenül az átlagolásnál csak olyan díjazásokat lehet egyébként is számításba venni, amire a munkavállaló munkavégzés esetén is feltehetően jogot szerezne. A jubileumi jutalom kifizetése meghatározott időpontban esedékes, ugyanarra a fokozatú jutalomra a közalkalmazott a jogviszony megszűntetése és a munkavégzés alóli felmentés hiányában sem válhat ismét jogosulttá. Ellenkező esetben a jubileumi jutalom meghatározott részét kétszeresen kapná meg, ami nyilvánvalóan ellenkezik az átlagszámítás céljával. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a jubileumi jutalom átlagkeresetbe számítását mellőzte.

[29] A felperes 2014. november 22-től a 17. fizetési fokozatba lépett, ezért az illetménye 11.600.- forint/hó összeggel nőtt, így az illetménye 336.300.- forintról 347.900.- forint/hó összegre változott. Ez az átlagkeresetre is kihatott, az 407.776 Ft/hó összegre változott. Levonásba kell továbbá helyezni a megtérült 90.228 Ft álláskeresési járadékot.

[30] A felperes 2011. július 24-től 2018. május 23-ig jogosult elmaradt illetményre a fenti átlagkereset alapján:

2011. év: július 24-31 94.328, + augusztustól decemberig 5x396.176 (1.980.880) =2.075.208 Ft

2012. év: 12x396.176=4.754.112 Ft

2013. év: 12x396.176=4.754.112 Ft

2014. év: januártól októberig 10x396.176 (3.961.760) + november 1-21 (297.132) + novembere 22-től november 30-ig (101.944) + decemberre 407.776, összesen 4.768.612 Ft

2015. év 12x407.776=4.893.312 Ft

2016. év 12x407.776=4.893.312 Ft

2017. év 12x407.776=4.893.312 Ft

2018. év januártól áprilisig 4x407.776 (1.631.104), május 1-23-ig 291.268, összesen 1.922.372 Ft.

[31] Mindösszesen tehát a felperest 32.954.352 Ft elmaradt jövedelem illeti meg, amelyből le kell vonni a 90.228 Ft álláskeresői járadékot, így az elmaradt illetmény összege 32.864.124 Ft.

[32] Megalapozatlan az alperes fellebbezési hivatkozása a kárenyhítési kötelezettség tekintetében. A kárenyhítési kötelezettség teljesítésének elmulasztását egyértelműen az arra hivatkozó munkáltatónak kell bizonyítani (1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény), az ezzel ellentétes alperesi hivatkozás téves. A felperes az álláskeresői kapcsán rendelkezésre álló okirati bizonyítékait, a bíróság felhívására becsatolta. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a következő ítélezési gyakorlat szerint a kárenyhítés nem korlátlan. A munkavállalót terhelő kárenyhítési kötelezettség megítélésekor értékelni kell az életkorát, egészségi állapotát, családi és lakóhelyi körülményeit. A kárenyhítési kötelezettség teljesítését az eset összes körülményének mérlegelésével lehet megítélni az objektív kárfelelősséggel tartozó, de annak megtérítése alól mentesülni kívánó munkáltató által bizonyított tények alapulvételével. A bírói gyakorlat szerint abban az esetben, amikor a munkavállaló bizonyítottan a jogellenesen megszüntetett munkaviszonyában betöltött munkakörének megfelelő állást keresett, aktívan eleget tett kárenyhítési kötelezettségének (BH2020. 119.).

A felperes munkaviszonyát az alperes 56 éves korában szüntette meg, az ekkor is már több betegségben szenvedő, idősebb életkorú munkavállaló elhelyezkedési lehetőségei a munkaerőpiacon köztudomásúan korlátozottabb. A peres eljárás időtartama alatt a felperes betegségei fokozódtak, megváltozott munkaképességűvé vált, a kormányhivatal 2015. június 4-i összefoglaló véleménye szerint „a felperes jelenleg a mindennapi életvitelhez folyamatos segítséget igényel. Közlekedni két támbottal is csak autó utasaként tud.” Emellett a felperes okirattal igazolta, hogy a jogviszony megszűnésekor a munkáltatói igazolást nem küldték meg részére, annak megküldését külön kérte 2011. október 12-i és 2011. november 20-i levelében (keresetlevél mellékletei), illetve 2012. február 10-i keresetváltoztatásában. A munkáltatói igazolásokat az alperes 2012. március 1-jén küldte meg postán a felperesnek, aki azt 2012. március 22-én vette át. Helyesen hivatkozott arra a felperes, hogy az alperes mulasztása az álláskeresői lehetőségeit elnehezítette.

[33] A felperes még a korábbi jogellenes jogviszony megszüntetést követően létesített részmunkaidős jogviszonyt a egyetemmel, melyet a jogviszony helyreállítását követően is fennállt, emiatt az a megtérült jövedelem szempontjából nem vehető figyelembe. A jogviszony fennállása alatt részmunkaidős keresőtevékenysége folytán – az Ftt. 25.§ alapján – álláskeresőként nem lehetett nyilvántartásba venni, a jogviszony megszűnése után azonban – betegállományára is figyelemmel - megfelelő időn belül álláskeresőnek jelentkezett. A felperes álláskeresői járadékra való jogosultságát 2016. január 4-től állapították meg. Az alperes hivatkozása az átlagos elhelyezkedési időre megalapozatlan, mert az általánosító, a felperes egyéni életkörülményeire nincs figyelemmel. A felperes által becsatolt okiratok alátámasztják, hogy a felperes aktívan állást keresett, de egyéni élethelyzete miatt hátrányból indult a munkaerőpiacon.

[34] A jubileumi jutalom vonatkozásában a kárenyhítési kötelezettség megsértése nem értelmezhető, tekintettel arra, hogy a felperes arra a közszolgálati jogviszony helyreállítása folytán és nem kártérítésként jogosult. A felperes 40 éves jubileumi jutalma 2017. november 22-én vált esedékessé, az eredeti munkakörben való továbbfoglalkoztatásról rendelkező ítéleti döntés folytán a felperes jogviszonya folyamatosan fennállónak minősül.

[35] Alapos a felperes fellebbezése a 2011. május 23-tól 2011. július 23 napjáig terjedő felmondási időre járó átlagkereset-különbözet tekintetében, mivel azt az alperes a 336.300 Ft-is illetménnyel fizette ki, miután azt tekintette átlagkeresetnek. Ez egyértelműen kitűnik a 2012. május 16-i alperesi előkészítő irat 6/19. számú mellékletéből. A felek e tekintetben semmilyen megállapodást nem kötöttek, joglemondó nyilatkozatot a felperes nem tett, és res iudicata sem állapítható meg. A Pp. 229. § (1) bekezdése szerint a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő). Mindösszesen abból, hogy a Kúria Mfv.I.10.478/2018/14. számú ítéletének tényállási részében szerepel ([7] bek.), hogy a felperes járandóságainak kifizetése is megtörtént, eszerint az alperes megfizetett 2 hónap felmentési időre járó átlagkeresetet...”, nem állapítható meg ítélt dolog, a kifizetés helyes összege tekintetében a bíróságok nem foglaltak állást. A felperest a két hónap felmentési időre 2x396.176 Ft, azaz 792.352 Ft felmentési időre járó átlagkereset illette meg, melyből az alperes megfizetett 672.600 Ft-ot. A kettő különbsége 119.752 Ft, melyet az alperes tartozik megfizetni a felperesnek.

[36] Megalapozatlan a felperes fellebbezése a nem vagyoni kártérítés és a perköltség tekintetében. A felperes kereseti kérelmét folyamatosan változtatta. Gondozási, végrehajtási költség és öregségi nyugdíj elmaradás miatti kárigényét a 67.M.823/2019/19/F/1. számú keresetmódosításában is fenntartotta, akkor a 2020. március 10-i tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy ezen igényeket tartja fenn. Ezt követően ugyanezen igényeket a 2020. október 26-i és a 25/F/1. számú beadványában ugyan már nem tüntette fel, de ezekben a keresetét csak „pontosította”. Ezen korábbi követelésektől a felperes kifejezetten sem beadványaiban, sem tárgyaláson tett nyilatkozataiban nem állt el, ezért helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor ezeket elbírált, melyek kereseti kérelmek elutasítása valóban kihatott a pervesztesség-pernyertesség arányára.

[37] A nem vagyoni kárigény kapcsán a korábbi jogerős első-, és másodfokú ítélet rendelkező részét és indokolását összevetve, figyelemmel a Pp. 229.§ (1) bekezdésének előírására, megállapítható, hogy a jogerős részítélet az egészségsérelem alapjául szolgáló nem vagyoni kártérítési igényt elbírált és azt megalapozatlannak találta és elutasította. Ugyancsak elbírált és elutasította a nem megfelelő elhelyezésre és munkavégzési körülményekre, valamint az egyenlő bánásmód megsértésére alapított igényt azzal, hogy a felperesi tényállítást a tanúvallomások cáfolták. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a felperes késedelmes hivatkozása folytán a jogerős ítélet ezen rendelkezéseit nem vizsgálta. Mindezek folytán ezen nemvagyoni kárigények tekintetében az ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek, jelen esetben a felperes az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék. A Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontja szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy a felek között ugyanabból a ténybeli alapról származó ugyanazon jog iránt - akár ugyanazon bíróság, akár más bíróság előtt - a per már folyamatban van (128. §), vagy annak tárgyában már jogerős ítéletet hoztak (229. §). A Pp. 157. § a) pontja szerint a bíróság a pert megszünteti, ha a keresetlevelet már a 130. § (1) bekezdésének a)-h) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani. A Pp. 251. § (1) bekezdése előírja, hogy ha a másodfokú bíróság a pert a tárgyalás alapján a 157. § értelmében megszünteti, az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel teljes egészében vagy abban a részében, amelyre a megszüntetés oka fennáll, hatályon kívül helyezi. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határorozott.

[38] Az ezen túl előterjesztett személyiségi jogsértések tekintetében a felperes számos jogsértést állított, de – a többszöri bizonyítási tájékoztatás ellenére – alkalmas bizonyítást, bizonyítási indítványt, amelyek az ok-okozati összefüggést és a tényleges személyiségi jogsérelem, nem vagyoni kár megvalósulását alátámasztották volna, nem terjesztett elő. A felperes ugyan előterjesztett okiratok becsatolására vonatkozó bizonyítási indítványokat (postai vétív, munkakör felajánlására vonatkozó okirat, a jogtanácsosi tevékenységtől való megkülönböztetés intézményi okának igazolása, az április 22-i munkavégzésre kiadott, átvett ügyiratok becsatolása, leltár stb.), de azok nem voltak alkalmasak a személyiségi jogsértés alátámasztására. A felperes nem bizonyította a folyamatos alperesi „nyomásgyakorlást, kórházi kezelés alatt a napi zaklatást, gyógyulatlanul munkára behívást, a foglalkoztatás alatti folyamatos megfigyelést, zaklatást, lakcím fiktiválást”. Az írásbeli figyelmeztetés önmagában még valótlansága esetén sem valósít meg személyiségi jogsértést, akkor sem, ha azt a betegállomány ideje alatt közlik, mely nap a felperes a munkahelyén megjelent. Ugyancsak nem valósít meg személyiségi jogsértést a munkaviszony megszüntetés esetén járó kifizetések és igazolások késedelme, az késedelmi kamatfizetési kötelezettséget és kárfelelősséget vonhat maga után. Ezen túl a felperes állított megélhetési és lakhatási nehézségeit, személyisége negatív megváltozását, az alperesi lakcímmanipulációt és személyes adattal visszaélést nem igazolta. A téves lakcímre kézbesítés és a téves adatokat feltüntető személyi adatlap nem valósít meg személyiségi jogsértést, annak tartalmát a felperes csak a perben kifogásolta. Önmagában a felperes általános előadásai egész élethelyzetének ellehetetlenülésére, a szakmai életút megtörésére, a közszolgálati életpálya romba döntésére, csökkent önértékelésére, emberi méltóságának sérelmére, nem elégségesek a személyiségi jogsértés megállapításához. A felperes azt is állította, hogy az alperes hátrányosan diszkriminálta azzal, hogy nem biztosította számára a

magasabb munkakörbe való előrelépést és az annak megfelelő bért, e tekintetben azonban konkrét előadásokat nem tett, összehasonlítható személyt nem jelölt meg (2016. november 8-i beadvány). Táppénzcsalással kapcsolatos rágalmozás nem történt, az alperes a perrel összefüggő körben tette meg nyilatkozatait a felperes betegállományával kapcsolatban. Ugyanez mondható el a felperes nem megfelelő munkavégzésével kapcsolatban tett alperesi előadásokra, azokat az alperes az egyenlő bánásmód megsértésével szembeni védekezés körében adta elő azzal összefüggésben, hogy nem a felperes betegsége, hanem a nem megfelelő munkavégzése miatt került megszüntetésre a felperes munkaviszonya. A perben a bizonyítás körében előadott tényelőadások, melyek szorosan a per tárgyához tartoznak, nem valósítanak meg jó hírnév sérelmét, a nem megfelelő munkavégzés miatti felmondást a tanúvallomások is alátámasztották.

[39] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[40] Figyelemmel arra, hogy a perben maga a jogviszony fennállása volt vitás, a Pp. 24.§ (2) bekezdés b) pontja szerint kellett számítani a jogellenes jogviszony megszüntetés jogkövetkezményei tekintetében a pertárgyértéket. Ennek folytán a másodfokú eljárásban is közel azonos a pernyertesség-pervesztesség aránya, ezért a Pp. 239.§ folytán alkalmazandó Pp. 82.§ (1) bekezdése szerint mindegyik fél viseli saját költségét.

[41] A felperes személyes költségmentes, az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5.§ (1) bekezdése alapján tárgyi illetékmentes, ezért a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13-14.§-a alapján a Magyar Állam viseli.

[42] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 233.§-a kizárja

Budapest, 2021. október 26.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

dr. Bicskei Ildikó s.k.
bíró

dr. Orosz Andrea s.k.
bíró